

הצל האדרון השכל כזילנו

הגורם בחיה המשפחה התוරט לקשה ולנסות למצוא איך לשנות ואת, אם בכלל נתן".
איך היה מוגיר את חשבות התא המשפחתי וקשר המשפחה שבו?
"כטפל משפחתי, מצפים מני להזהיר שמשפחה דיא מוסד נפלא. זה לא כך. במסגרת עברות אני רואה את המשפחה כמקום גוויאי, שבו מתרחשות באופן יומיומי, תופעות איזומות, כמו גילי עריות, התעללות, אכזריות וניצול. אם אתה עתיד להירצח, סיכוי טוב הוא שהרצה יתבצע על ידי אחד מבני משפחתך. המשפחה גם מוהה גורם מרובי לוחמות نفس. מצד שני, אם נקלעת לצרה, הרי שמרוב הסיכויים שמי שיעור לך יהיה בן משפחה. מסתבר שו? ערינו צורת ההתארגנות החברתית הטובה ביותר לגדל בה ילדים. וזה גם המוקם בו אתה יכול לראות את המירה הגורלה ביתר של האבה ונאמנות בין בני ארים".

קיים הבדלים בין גברים והנשים שmaguisim לטיפול?
לעתים קרובות האשה היא זו שמעוניינת וחוותת לכיוון של טיפול. היא זו שחשיה יותר נינהה בקייניקה. בטיפול משתמשים בשפה, ונשים מרגישות הרבה יותר גזה בתהום זה. התפישה שהיתה מקובלת לפחות שנים בעבר, וערין הוא כך, הינה שכן אלה הנושאות באחריות לרוחות הילדים והמשפחה כולה. גברים אחרים לפונסה. כאשר אלה ואלה מגיעים לטיפול, הנשים מעדיפות שהוא יתבסס על דושית, תוך מתן תשומת לב מיותרת לאינטימיות ולבריקת הרגשות. הגברים מעדיפים טיפול קצר, יעיל, משללם כספית וпотוך בעיות, וכמוון שיהיה הגינוי ומגנוזת היטב".

אולי סיבות מביאות בני זוג לטיפול משפחתי?
במסגרת חי הנישאים מצפים מהשותפים לטיפוק ילדים באבהה, כייבת אינטימיות, מין וחברות. הם צרכיהם גם לIALIZED הבהה כבש של טיפול בהורים קשיים ובבני משפחה אחרים, ובקשרי הידידות שיש לכל אחד מהם. נישאים, שהם גם ימירה כלכלית, דורשים מבני הזוג לשתחף פעולה בחלוקת מטלות הבית, ההתחייבויות השונות, וכמוון בעוררותם. בחברה, רבת תרבותיות, מחדדר הטיפולים שלו, הממירך פרק להשפעות השוואת על בני הדור השני והשלישי ■ מה קורה לטיפול כשהפצינט משתחרר מהמתען המעיין עליו ויוצא מהמרפאה

הוא חוזר הביתה מותש מהדרמות האנושיות שהוא עד להו, אך רואה זכות לעצמו שאנשים משתפים אותו בכabs ובעצוקתם, עד כדי כך שלעתים נדמה לו שהוא זה שהוא צריך לשלם להם ■ משה לנג, אחד הפסיכולוגים המשפחתיים הידועים באוסטרליה, ואשתו, רופאות הילדים ד"ר טס לנג, תיעדו בספרם המשותף חוותות מהדר הטיפולים שלו, הממירך פרק להשפעות השוואת על בני הדור השני והשלישי ■ מה קורה לטיפול כשהפצינט משתחרר מהמתען המעיין עליו ויוצא מהמרפאה

המטופלים מגיעים עם חוותות גולמיות, ולעתים קרובות אין יכולתם להביעו במלים. כשחוויות אלה מעורבות לסיפור, מתאפשרה השוואת החוויות ולסיפורים של אנשים אחרים, וכך המטופלים משתחררים מהហדור שלהם".

חויה בפני עצמה היתה טכניקת הכתבה בשנים. לדברי לנג, עצם הכתיבה בשניים גואת את התראפיקט מבדיזו, שחרי בסופה של שיחה, בה פורק המטופל את לבבו בנטול הכאב והולך הכתיבה, המרפא נשאר לשאת לבבו בנטול הכאב. כאשר מוערב אדם אחר, יש מקום לדעה נוספת. "בשלב הראשון לכתבה אנחנו דנים בספר, איו נימה לשות לו, מה יכנס ומה שאר בחוץ וכיצד לשונו לבלי יחשפו גיבוריו. טס ישבת ליד השולחן במטבח, בעודו אני פושע אני ואנה ומרגר. רק לעיתים רוחות היא בוכבת את הרכבים כפי אני מספר אותם. לעיתים היא משנה כורכה שלה. קלים, אבל לעיתים יותר קרובות היא כותבת אותן מתרgesch כשהיא מקריאה לי מה שכתבה".

"כשאנו בוחנים את מה שכתבנו, אנו נוכחים לדעת כי לעיתים קרובות עמדותינו שונות. בראש מעיני עומדים הקוראים אנשי המקצוע, ואני הושש שמא כתיבתנו עלולה לעורר את ביקורתם. אני רוצה להוסיף עוד ועוד פרטיהם והסבירים עיונים. טס, מאידך, סבורה כי שMRI על פשחות וKİIZ מאפשרת לטיפוף לדרכו בער עצמו".

הספר דן במספר נושאים הקשורים לטיפול המשפחתי: ילדים, ווגות, יחסים והשפעת השוואת".

המשפחה כמקום גודאי

אם חי היומיום בעידן המודרני והמהיר הזה גורמים לעלייה במספר הבעיות המשפחתה?
כמובן שכך. ענורתו של המרפא המשפחתה היא לחשוף מהו

להתנהג, איך לגדל ילדים, איך להביע רגש וכיצד לנחל את העניינים הכספיים".

האם אתה, כוגן, מישום את הלפקה הנלמוד מטופוריים אישיים של אחרים?

"בachelor לא. למורות שבמשך שנים אני מנסה לשכנע את טס לשובת את שפורת משחת השניים מה恭יס כלפי מעלה, היא ממשיכה לשוחט אותה מלמעלה כלפימטה, ולמורות הערות בלתי פסקות מצידה, אני ממשיך למומג רקס שנימ"ל שולשה ספלי מים לקומקום כאשר אני מכין תה לשניים, בעור היא מוגות כבשיה ספלים. וואו וועסת עלי! איזה חומר והתהבות, ואם נרצה לשות ספל נוסף? ואילו אני חושב שהיא נהגת בכובו. שנים של יוכחות לא פתרו דבר. שנינו משוכנעים בזרקתו".

פרק שלם מוקיש לשואה והשפעה על בני הורו השני והשלישי. שם הספר, "הצל האור", אף הוא גוזר מונוא השאה. לדברי בני הזוג לנג, אין ספק שהשואה הטילה צל כבד ואור על חיי המשפחות המתווארות בספר ועל הרוות הכאים. בהזאת הספירים האוסטרליים שפיטה את הספר לראשונה לא אהבו את הקונוטציה הכבודה הזאת וסבורו שהשם אינו מרים על האופטימיות הנורשת מספר כה. שם בחרו לקרוא לספר של הלגנים "גמישות".

מורע חשוב לדון בהשפעת השוואת".
ביסודו חינו נקבע על ידי העולם טבו. אנו חיים. הדריכים שבן הורים מטופלים בילדים זה תולות חיים וחוי אבותיהם. לפיכך, אין לנו יליו חמן והורי הורינו. אי אפשר להסביר במלאם שום סבל, בעיות וסימפטומים אנוויים, בלי להביא בחשבון במלאם שום סבל, בעיות של הפרט, ורק לאחר שהשואה נחקרה והבעות של המשפחות האלה נעשו מוגנות יותר.
הכרת השואה היא הבסיס להבנת בעיות הניצולים, ובלי הקשר

אזורנה שטיינר

"זה יותר מ-30 שנה אני מתעורר מדי בלילה שחיום אלך לעכורה וחקיב לוצאות, למשברים לבגידות ולמכאובי הולת. אין ימים שבסוףם הרגשתי כי כלו כל הקיצין. אין רוצה לשמעו קול אנושי נוסף. גופי מתמדר, גורני ניחר וקיכתי מתהפקת. אין רוצה شيئاו נפשי. ואף על פי כן, לעתים קרובות הרגשתי שוכתי בך שאנשים מפקדים בירוי את סיפוריהם. אין עיר לאומץ ליבם ולאנוגותם, אך גם לכabs ולמזקתם. משלימים לי כדי להתבונן בדרכות האנושיות המורכבות לעיני ולהשתתף בהן. לפעמים אני חושב שהוא צריך לשלם", אומר משה לנג, אחד הפסיכולוגים המשפחתיים הידועים ביותר באוסטרליה. בימים אלה ראה אור ספרו, "הצל האור" (הוצאת "דביר"), רופאת הילדים ד"ר טס לנג, המתעד את חוויתיו כמטפל משפחתי.

ה clue של כתיבת הספר הוביל לבני הזוג לנג, המרבים לטיל במרוח והוחוק, בעת שטילו בסיג. אחת הסיבות העיקריות לכך היה ה迤ורה שהסטודנטים לא הרפו ממש להג' גם לאחר כתיבתו הייתה העובה שהסטודנטים לא הרפו ממש להג' החומה הנורשת. "בכל מקום שבו הינו - קבדי מינג, החומה הגדולה, העיר האסורה, ארמן וקיצ' - שיעשעתי את טס בסיפורים על תרופה משפחתית. כיון שטס לא יכול לעזר אוות", הוא מסביר, "זו היא הסכימה להצעתי להעלות את מקצתם על הכתב, בתקופה שינויה לנו לנפשנו ונוכל ליהנות מהחופשונוינו. סיבה נוספת לכך שבחורנו לכתוב סיפורים היא שעצם סיפור המעשה מכיא מרפא. עכודת המרפא יש בה הקשה למטופל. המרפא עוזר למטופל לגבות את סיפור הכאב והמוכקה שהוא גושם ולראות את הuko האחד שבו. דרך הטיפוף גם נחשף קשר לאיוועיס, וכך נוצרת מסגרת שיש בה התחלה, אמצע וסוף, והוא אפשרה הבנה".

משהLang

ד"ר טסLang

השואת הניצולים ועל משפחותיהם, אך היא מתעלמת מהיכולת המופלאה של הניצולים להתחרש, מחוסנים ומכוחות החיים שאבו מותך עצמו.

זהו אי אפשר להקל על בעיותיהם וקשה למצוא דרך שתוכיל לפרטונאות. ניצולי השואה התרנסו לא רק בגירוש, רעב, ביזוי והשפל, אלא גם במתקפה מאורגנת ומכונת להרים את אישיותם ואת הוותם. הם היו עדים לצרכי הצלחתם נרצחו בחנה, בני משפחתיים נרצחו לבוגר עיניהם ומלחם אף אליהם. להשתתף בתהילה והשמלה, במוחנות הממות היהתה והישרדות לצע עליון. האטומים ניסו לחיות לפחות, כי להיראות פירשו היה לסכן את חייך. הם היו לוחנוטים: התנטקו מהוכוונות, משיחות ומרגשות. רבים מלאו שהיו עדים לדצחים הורייהם, אחיהם או ילדיהם הפכו לאלימים במשך שנים רבות. אחרי המלחמה התהוו לניצולים רכים כי כל מה שהכינו נמחק, והם נותרו גלודים בעולם מנוכר. הספרות הפסיכולוגית והפסיכיאטרית עשרה במאמרים המפרטם את השפיעותיה החורסניות של השואת הניצולים ועל משפחותיהם, אך היא מתעלמת מהיכולת המופלאה של הניצולים להתחרש, מחוסנים ומכוחות החיים שאבו מותך עצמו.

התיחסות פרסומ:

הצל הארוך של בולנו. אורנה שנייד. מעריב: נשים. 4 ינואר 1998. דפים 12-13.

הילדה שבחדה להתקלח

"זוגמה להשפעת השואה על הזרע השני וזוא סיפורה של שירלי, ילדה בת 8; שסירה להתקלח והגiba בבהלה גורלה כל אימת שהוריה ורשו ממנה לסתוקלה. במהלך הטיפול הסביר, שהוריה הם ניצולי השואה ושבכית תמייר ריבנו על השואה, ובמיוחד על הפקודה שניתנה ליוחדים להתפשט ולהיכנס למקളות' שמהן לא חזרו לעולם. הוריה של שירלי לא היו עירום לכך ששיחותיהם על המלחמה והמצאות אותם השפיעו עלייה, בעקבך בשל העבראה שהם לדבר על הנושא חורך התרבות מוחלטת ממנה. כשנוצרה התקשרות בין המת להוריה, בעקבות הטיפול, התאפשרה הحلמה".

"אין לנו ילדים הזמן והמקום גריידא,
אלא גם ילדים הזמן והמקום של הורינו
ושל הורי הורינו. אי אפשר להבין
במלואו שום סבל, בעיות וסימפטומים
אנושיים, בלי להביא ברשותן את
תולדות משפחתו של הפרט"

מומי ציריך לפנות לטיפול, והאם רצוי לפנות יותר או לחוץ? "כאשר בני זוג ניסו לפתח את חילוקי הדרות והקשישים שלהם, ולא הצליחו. השאלה האם לפנות יותר או לחוץ נקבעה לעיתים קرونות על ידי המטפל עצמוני. תראפיסטים מעטים בלבד שעשו לגלות גמישות ולנסות לדון באפשרויות השונות עם המטופלים. המטפל האידיאלי הוא זה שהמסכים לטיפול אישי או זוגי ומוכן לדון עם המשפהה בשאלת מהו הדריך העירפה. יש משפחות אשר מפיקות חועלט מטיפול העוסק באופן ייחודי לשירוגין בכל אחד מבני הזוג.

"למעשה, הכל תלוי במשפחה, בעיותה ומטרות הטיפול, מסתבר, כי במשפחות רבות יש מועלות ובנה יותר בפיגישות אישיות עם כל אחד מבני המשפחה, שכן אין יכולות מעתה המכון במשפחה לדבר בחופשיות ולא לחץ. כאשר בני זוג רוצחים לשפר את התקשרות ביניהם, עדיף שיבאו יחד. כשמדובר בסיעודי לילדים, חשוב שככל המשפחה תופיע יתר, לפחות לפגישות הראשונות. להוציא מקרים של ילדים בגיל ההתבגרות, שבן קיימת שאיפה להשגת אוטונומיה ועצמאות. נוכחות ההורים במקרא כוה עלולה לפגוע בטיפול".

יש לכם טיפים איך להציג הרמונייה בחווי המשפחחה? "על השאלה הזאת אנחנו מעדיפים לא לענות, כי כל מה שנאמר ישמע בוגאלי. מה שנוכל בכל ואת למחר הוא ששהה, סיפור סיפורים, הקשנה והתחשבות בהבדלים, לכל אלה יש ריפוי גדול מאוד."

"אשר להרמונייה, היא נדרירה מאוד וברוב המקרים קשה, אם לא בalthי ניתנת להשגת, ولكن אם יש לכם כמה ורגע הרמונייה בחיים, נצלו אותם עד תום". ■